

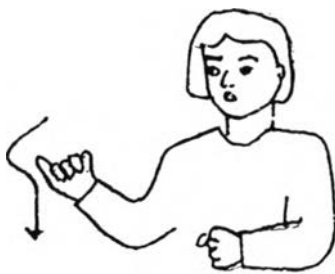
บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยพบท่ามือที่แสดงคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียรจำนวน 12 ท่ามือ ซึ่งท่ามือเหล่านี้สามารถจัดกลุ่มตามเกณฑ์ทางความหมายได้ 4 กลุ่มคือ

1. ท่ามือที่ใช้เมื่อผู้พูดไม่รู้ข้อมูลเลย ซึ่งมีท่ามือแสดงคำถามประเภทนี้ 2 ท่ามือ คือท่ามือ "ก" และท่ามือ "ข" และท่ามือทั้ง 2 ท่ามือนี้สามารถใช้แทนกันได้

ภาพที่ 30 ภาพแสดงท่ามือ "ก"

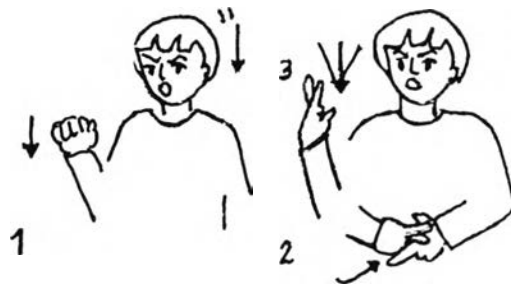

ภาพที่ 31 ภาพแสดงท่ามือ "ข"

2. ท่ามือที่ใช้เมื่อผู้พูดพอทราบข้อมูลอยู่บ้างแต่ยังไม่แน่ใจในข้อมูลนั้นนัก และสงสัยในข้อมูลตนเอง มีท่ามือ 2 ท่ามือ และท่ามือ 2 ท่ามือนี้ใช้แทนกันได้ ได้แก่ท่ามือ "ค" และ ท่ามือ "ฅ"

ภาพที่ 32 ภาพแสดงท่ามือ "ค"

ภาพที่ 33 ภาพแสดงท่ามือ "ณ"

3. ท่ามือใช้เมื่อผู้พูดแน่ใจในข้อมูล และต้องการตรวจสอบว่าข้อมูลที่ตนมืออยู่ถูกต้องหรือไม่ พบท่ามือ 4 ท่ามือ ซึ่งทั้ง 4 ท่ามือนี้สามารถใช้แทนกันได้ ได้แก่ ท่ามือ "จ", "ฉ", "ช" และ "ซ"

ภาพที่ 34 ภาพแสดงท่ามือ "จ"

ภาพที่ 35 ภาพแสดงท่ามือ "ฉ"

ภาพที่ 36 ภาพแสดงท่ามือ "ช"

ภาพที่ 37 ภาพแสดงท่ามือ "ซ"

4. ท่ามือที่ใช้เมื่อผู้พูดแน่ใจในข้อมูลของตน และข้อมูลที่รับมาใหม่นั้นขัดแย้งกับข้อมูลเดิมที่มีอยู่ จึงต้องการถามเพื่อยืนยันความเชื่อของตน พบท่ามือ 4 ท่ามือ และท่ามือทั้งสี่ท่ามือนี้สามารถใช้แทนกันได้ ได้แก่ท่ามือ "ญ", "ฎ", "ฏ" และ "ฐ"

ภาพที่ 38 ภาพแสดงท่ามือ "ญ"

ภาพที่ 39 ภาพแสดงท่ามือ "ฎ"

ภาพที่ 40 ภาพแสดงท่ามือ "ฏ"

ภาพที่ 41 ภาพแสดงท่ามือ "ฐ"

นอกจากนี้ยังพบว่าประเภทของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาพูดแตกต่างจากประเภทของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียร กล่าวคือประเภทของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาพูดนั้น แบ่งได้เป็น 6 ประเภท(6 ชุดเงื่อนไข)แสดงโดย 6 รูปคำถาม ในขณะที่ประเภทของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียรนั้น แบ่งได้ 4 ประเภทซึ่งแสดงโดย 12 ท่ามือ (12 รูป) ซึ่งจะขอเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นชัดเจนดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 39 แสดงการเปรียบเทียบประเภทของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่สัมพันธ์กับจุดเงื่อนไขระหว่างภาษาพูดไทยกับภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียร

จุดเงื่อนไขในการเกิดคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาพูดไทย	รูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาพูดไทย	จุดเงื่อนไขในการเกิดรูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียร	ท่ามือแสดงคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียร
จุดเงื่อนไขที่ 1	ไหม	จุดเงื่อนไขที่ 1	ท่ามือ "ก", ท่ามือ "ข"
จุดเงื่อนไขที่ 2	หรือเปล่า	2	
จุดเงื่อนไขที่ 3	หรือ	จุดเงื่อนไขที่ 3	ท่ามือ "ค", ท่ามือ "ด"
จุดเงื่อนไขที่ 4	ใช่ไหม	จุดเงื่อนไขที่ 4	ท่ามือ "จ", "ฉ", "ช" และ "ซ"
จุดเงื่อนไขที่ 5	ใช่หรือเปล่า	5	
จุดเงื่อนไขที่ 6	ไม่ใช่หรือ	จุดเงื่อนไขที่ 6	ท่ามือ "ญ", "ฎ", "ฏ" และ "ฐ"

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 "สถานการณ์" ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลอันประกอบด้วยเงื่อนไขในการเกิดวัจนกรรมการถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธนั้น ทำให้มองเห็นภาพรวมของการใช้รูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียรที่แสดงโดยท่ามือ 12 ท่า ซึ่งการศึกษาท่ามือแสดงคำถามประเภทนี้จากปทานุกรมภาษามือไทยของสมาคมคนหูหนวก (2533) ไม่สามารถให้ความกระจ่างชัดเกี่ยวกับการใช้ท่ามือแต่ละท่าได้ อีกทั้งท่ามือที่ให้นั้นยังไม่พบว่าใช้ในโรงเรียนเศรษฐเสถียรอีกด้วย แสดงว่าท่ามือที่ใช้แสดงคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธของโรงเรียนเศรษฐเสถียรเป็นท่ามือที่ใช้เฉพาะในกลุ่มคนหูหนวกสำหรับโรงเรียนนี้เท่านั้น กลุ่มคนหูหนวกชุมชนอื่นจะใช้ท่ามืออย่างไร และมีจำนวนท่ามือที่แสดงคำถามประเภทนี้เท่าไรจำเป็นต้องศึกษาต่อไป

5.2.2 จากการจำแนกประเภทของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของ

โรงเรียนเศรษฐเสถียรนั้นทำให้เห็นได้ว่า เจื้อนไซแยกย่อยในการเกิดวัจนกรรมของคนหูหนวกโรงเรียนเศรษฐเสถียรนั้นมีจำนวนน้อยกว่าเจื้อนไซของคนหูปกติ ในขณะที่คนหูปกติใช้เจื้อนไซในการจำแนกคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ 6 ชุดเจื้อนไซ (6 ความหมาย) ที่แสดงโดยรูปคำถาม 6 รูป คนหูหนวกโรงเรียนเศรษฐเสถียรใช้เจื้อนไซในการจำแนกคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่แสดงโดยท่ามือ 12 ท่าเพียง 4 ชุดเจื้อนไซเท่านั้น โดยมีการรวมชุดเจื้อนไซที่ 1 และ 2 กับชุดเจื้อนไซที่ 4 และ 5 เข้าด้วยกัน (ตารางที่ 38) ชุดเจื้อนไซที่แตกต่างกันดังกล่าวแสดงว่าคนหูปกติมีการจำแนกการใช้คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธละเอียดกว่าคนหูหนวก

5.2.3 รูปคำถามที่หลากหลายในการแสดงคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียร เมื่อนำมาสื่อสารกับคนหูปกติอาจทำให้คนหูหนวกและคนหูปกติเข้าใจไม่ตรงกัน เนื่องจากท่ามือที่ใช้แสดงนั้นเมื่อแปลตรงตัวแล้วจะแตกต่างกันกับภาษาพูด เช่นท่ามือ “ญ” ซึ่งมีความหมายหรือตัวเจื้อนไซตรงกับรูป “ไม่ใช่หรือ” ในภาษาพูดไทยมีท่ามือ (หากให้ล่ามภาษามือ หรือคนหูหนวกแปล) แปลว่า “ใช่ไหม” เป็นต้น จึงอาจทำให้สับสนได้

5.2.4 ตามทฤษฎีวิจันกรรมนั้น เจื้อนไซในการเกิดคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธของทุกภาษาจะต้องมีส่วนร่วมกัน ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้ได้พิสูจน์แล้วว่าตัวความหมาย(meaning หรือ condition ตามทฤษฎีวิจันกรรม) เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดรูป(form) หากมีตัวความหมายแล้วก็จะสามารถตั้งรูปของวัจนกรรมแต่ละประเภทในภาษาต่างๆออกมาได้แน่นอน และการใช้รูปเหล่านั้นก็จะสะท้อนให้เห็นการรับรู้ภาษาของกลุ่มคนที่ใช้ภาษานั้นๆด้วย

5.2.5 เจื้อนไซสำคัญในการเกิดวัจนกรรมคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่ทุกภาษามีร่วมกัน นั้น อาจมีเพียง 2 เจื้อนไซ คือ เจื้อนไซที่เกี่ยวกับความมั่นใจในข้อมูล และเจื้อนไซเกี่ยวกับความเชื่อที่ขัดแย้งหรือสอดคล้องเกี่ยวกับข้อมูลตน เนื่องจากการสร้างสถานการณ์ที่บรรจุเจื้อนไซ 2 เจื้อนไซนี้สามารถเห็นการใช้รูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธได้ นั้นย่อมหมายความว่าเจื้อนไซอื่นนอกเหนือจากเจื้อนไซ 2 เจื้อนไซนี้เป็นเจื้อนไซที่ใช้จำแนกภาษาใดภาษาหนึ่งแล้วแต่ภาษานั้น ซึ่งไม่จำเป็นที่ทุกภาษาต้องมีเจื้อนไซที่นอกเหนือนั้นร่วมกัน

5.2.6 เซอร์ล (Searle, 1969) นักภาษาศาสตร์ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้เสนอทฤษฎีวิจ্ঞกรรม ได้อธิบายเงื่อนไขหรือตัวความหมายในการเกิดวิจ্ঞกรรมต่างๆโดยเริ่มจากรูปในภาษาพูดเช่นเดียวกับงานวิจัยชิ้นนี้ เซอร์ลไม่ได้คิดถึงตัวความหมายอย่างเลื่อนลอยโดยไม่มีรูป แต่เซอร์ลเริ่มจากรูปก่อนแล้วจึงให้ความหมายในการเกิดรูปในแต่ละวิจ্ঞกรรม ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าการเริ่มจากรูปไม่ได้ทำให้ถูกครอบงำโดยรูปภาษาแต่อย่างใด เพราะรูปภาษาย่อมสะท้อนให้เห็นถึงตัวความหมาย หากเรารู้เงื่อนไขในการเกิดวิจ্ঞกรรมต่างๆ ก็จะสามารถดึงรูปภาษาในการเกิดวิจ্ঞกรรมนั้นๆในทุกภาษาได้แน่นอน

5.2.7 ในคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียร องค์ประกอบสำคัญที่สื่อความหมายแต่ละความหมายอยู่ที่การแสดงสีหน้าท่าทาง ซึ่งตรงกับที่โฮแมน (Homann, 1986) ได้กล่าวไว้ว่าการแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง สามารถบอกความรู้สึกในสถานการณ์การสนทนาต่างๆได้ เช่น ภาษามืออเมริกัน คำว่า PLANE LATE ซึ่งนามและกริยาอ่านได้จากตำแหน่งมือ, รูปมือ และการเคลื่อนไหว ส่วนความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อสถานการณ์นั้นๆสามารถดูได้จากการแสดงสีหน้าท่าทาง เช่นการขมวดคิ้วในคำว่า PLANE LATE จะหมายความว่า I was surprised that the plane was late. เป็นต้น

5.3 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

5.3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่ไม่ไกลตัวผู้บอกภาษาหูหนวกจนเกินไป เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าสถานการณ์ที่ไกลตัวผู้บอกภาษาหูหนวก เช่น สถานการณ์สมมติให้ผู้บอกภาษาเป็นดารา เป็นนักข่าว ต้องใช้เวลานานในการทำความเข้าใจ และยังพบอีกว่าการให้ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ให้มาทั้งหมดนั้นค่อนข้างยาก เช่น สมมติให้เป็นตำรวจ ผู้บอกภาษาก็จะบอกว่า "ไม่เป็นตำรวจ ไม่ชอบ" หรือบอกว่าสมมติว่ามีป้ายรถเมล์หน้าโรงเรียน ผู้บอกภาษาหูหนวกจะไม่ยอมรับ เพราะในความเป็นจริงแล้วหน้าโรงเรียนไม่มีป้ายรถเมล์ เป็นต้น รายละเอียดปลีกย่อยของสถานการณ์เหล่านี้อาจดูเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับคนหูปกติ แต่จากการเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษาหูหนวกโรงเรียน

เศรษฐกิจเสียแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าหากสามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริง เช่นที่นักเรียนคนโปรด คือ "มอส", ชื่อเพื่อนสนิทของผู้บอกภาษาชื่อ "แอน" ให้เป็นสิ่งใกล้ตัวผู้บอกภาษา เช่นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน หรือเป็นเรื่องที่ผู้บอกภาษานูหนวกยอมรับได้ เช่น สมมติให้เป็นคุณครู สิ่งเหล่านี้จะทำให้การเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

5.3.2 ล่ามภาษามือและผู้บอกภาษานูหนวก

ระหว่างการเก็บข้อมูลล่ามภาษามือซึ่งเป็นครูผู้สอน อาจสอนรูปคำถามที่ใช้ในภาษาพูดไทยกับผู้บอกภาษานูหนวกซึ่งคือนักเรียนหลายครั้ง หรือบางครั้งตัวนักเรียนเองอาจอยากทราบว่าคนหูปกติจะใช้รูปคำถามใดในสถานการณ์นั้นๆ ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องบอกล่ามภาษามือก่อนการเก็บข้อมูลว่าต้องการรูปคำถามที่ผู้บอกภาษานูหนวกใช้จริงๆ เนื่องจากครูผู้สอนต้องการให้เด็กเข้าใจคำถามที่คนหูปกติใช้ ส่วนตัวนักเรียนเองก็เกรงว่าการใช้คำถามไม่เหมือนคนหูปกติ จะแสดงว่าเขาไม่ฉลาด

เราจึงควรทำความเข้าใจและสร้างค่านิยมกับทั้งคนหูหนวกและคนหูปกติว่าภาษามือไม่ได้ด้อยกว่าภาษาพูดแต่อย่างไร และการจัดการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนซึ่งเป็นคนหูปกติก็ควรสอนความแตกต่างในการใช้รูปคำถามแต่ละรูปของภาษาพูด เพื่อคนหูหนวกจะได้เข้าใจความต่างเหล่านั้นเมื่อสื่อสารกับคนหูปกติ และคนหูปกติก็ควรทำความเข้าใจคำถามที่คนหูหนวกใช้ เพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

5.3.3 ภาษาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษานูหนวกนั้น ผู้วิจัยมีล่ามภาษามือจึงไม่เป็นปัญหานัก แต่หากผู้วิจัยสามารถใช้ภาษามือได้บ้าง จะทำให้การเก็บข้อมูลรวดเร็วยิ่งขึ้น และสามารถสร้างสัมพันธภาพอันดีได้รวดเร็วยิ่งขึ้นด้วย และการให้ผู้บอกภาษาสอนท่ามือกับเรา ยังทำให้เขาเกิดความภาคภูมิใจในภาษาของเขาอีกด้วย

5.3.4 การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลกับเด็กมัธยมปลายนั้นไม่มีปัญหา เพราะเด็กรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะศึกษาเด็กนักเรียนในทุกช่วงอายุ และในวัฒนธรรมอื่นๆ เช่น วัฒนธรรมการขอโทษ การขอร้อง การโกหก เป็นต้น